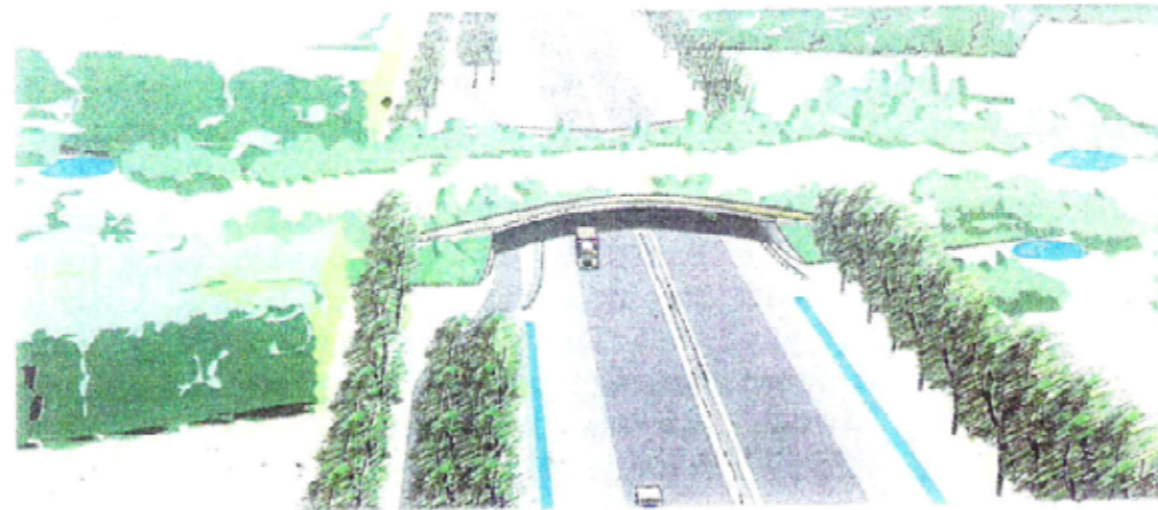

Het Groene Woud

Het broek

er woont een wilde
in het broekland
tussen de sleutelbloemen

als een wilg
buigt hij zich over
aan de waterkant

als een waterdier
komt hij telkens
weer aan wal

als een nachtegaal
aanbidt hij de maan
als zijn geliefde

natuurjong dat met
zijn schepnetje
vlinders vangt

er woont een wilde
in het broekland
tussen de meizoentjes

De ogenblik

De laatste aanplant op de wildbrug 'Het groene woud' was gedaan. Alles was net echt, oordeelde Brabants Landschap. Nu moest de overgang van Oost naar West nog worden opengesteld. De minister van verkeer en waterstaat zou de openingsceremonie verrichten. Hoe open je een wildbrug, vroeg zij zich af - tot zij het wist.

Alle genodigden waren gekomen, langs de berm dromden de belangstellenden samen. Toen werd het verkeer op de snelweg tussen Boxtel en Best stopgezet. De A2 stroomde van weerszijden vol. Maar er waren geen dieren te zien. Waar was het wild?

Toen haalde de minister een rode vlag tevoorschijn en zwaaide daar als een volleerd vendelier hoog mee door de lucht. Dat was het momentum.

Van de oosterzijde kwam in lichte draf een zwarte wilde hengst de wildbrug op. Volkomen simultaan kwam van de westerzijde een bruine wilde merrie de wildbrug op, een beetje nerveus want zij was paardig. De ogenblik die er toen tussen hen was, werd onsterfelijk. Voorzichtig hinnikend beantwoordde zij het vreugdelied dat hij uitstiet; het klonk als een schalmel waarvan de echo bleef hangen in de dreven. Midden op de brug kwamen zij elkaar tegen : hij gooide met zijn manen en zij zwiepte met haar staart. En toen - en plein public - verbonden zich de berm met elkaar. Hij besteeg haar en minuten lang stonden zij in extase.

Toen zij weegleed uit zijn wilde paring, danste zij om hem heen; hij moest nog even bekomen.

Dit was voor de minister van (geslachts-) verkeer en waterstaat het moment om de vlag te strijken. Schoner dan zij het zich had kunnen voorstellen, voltrok zich dit kosmische wonder.

Dan verbrak zij de stilte waarin de menigte was gedompeld en riep - als betref het een proclamatie - net een wilde stem die van Boxtel tot Best was te horen : hiermee verklaar ik de brug voor geopend!

HAASJE-OVER

Onder mijn soortgenoten, bekend als de veldlopers, schijn ik op te vallen als de waaghals tussen de angsthazen. Ik ben Hannes van de Scheeken, de eerste haas die de wildbrug 'het groene woud' is overgestoken. De 'natuurbrug' noemt men haar deftig, maar dat hoeft voor ons niet zo. Wij, die met 'wild' worden aangeduid, vinden wild mooi genoeg. Trouwens, wij zijn van stand, want als de veldwachter het over ons heeft, praat hij van de wildstand! Er moet een tijd geweest zijn dat er nog mensen waren, die men 'wilden' noemde. Wild is geweldig; wild is springlevend en kerngezond. Op Casteren was er een wilde meid. De boerenjongens probeerden haar te vangen en dan niet om haar tam te maken - ze waren er zelf wild op! Op een avond lag ik nog wat uit te luieren in mijn leger. Plotseling werd de wilde meid daar gevangen en belandde zij met haar jonge jager in de droge sloot waar ik lag. Door de grassprietjes zag ik het allemaal aan. Ik hield mijn adem in en sloeg mijn oren dicht tegen mijn lijf. Maar vervolgens ging het er zo vrolijk aan toe, dat ik m'n lach bijna niet kon houden. Wat kunnen mensen leuk zijn... Maar meestal zijn zij saai, omdat zij tam zijn. Dat is precies zo met koeien, die als 'melkvee' worden afgedaan. Daar zit geen fut meer in. Ze weten zelfs niet hoe een stier er uitziet en hoe zwaar hij is. Toch hoor je mensen nog zeggen 'Men kan nooit weten hoe een koe een haas vangt'. Daar kunnen wij hazen erg om lachen. Maar dan gaat het wel om koeien die wij kennen aan onze kant van de snelweg. Zouden de koeien van de overkant anders zijn?

Een groot probleem is het voor ons allemaal, dat de brug bol staat. Voordat ik de oversteek waagde, bleef ik langdurig op m'n achterste benen staan, om te zien wat er van de andere kant aankwam. Maar dat zie je pas als je zelf halverwege bent en dan kan het gebeuren dat er al een schotse hooglander op je af komt stormen. Als men ons om raad had gevraagd, hadden wij gezegd : laat al die karretjes, die de hele dag tegen elkaar inrijden, maar een beetje lager rijden - en geef ons dan een platte brug! Veel meer angst had ik echter bij de gedachte, dat er aan de andere kant van de brug een vos kon liggen die al lang begrepen had, dat hij deze brug benutten kon als een 'fuik'...om ons stuk voor stuk te vangen en te verorberen. Brrr! Ik heb in mijn jeugd broers en zussen horen huilen 'janken' als zij werden achtervolgd. Dat was mij nog nooit overkomen; ik had nog nooit gejankt. Maar nu. De brug was heel officieel geopend, zoals dat heet. Veel mensen waren genodigd - geen enkel dier. Zou het nu dringen worden of zou het zo'n vaart niet lopen? En : zou de brug het houden? Met ware doodsverachting stortte ik mij in het avontuur. En ik haalde het! Hoi hoi!!! Weet je wie ik daar als eerste zag? Een haasje van het andere kunne. Ik zigzagde haar tegemoet. Zij kwam helemaal van Heerenbeek af gerend en riep al vanuit de verte 'Ik ben Hanneke van de Mortelen'! Opeens begreep ik de bedoeling van de hele operatie. Eerder had ik stilletjes meegeluisterd, toen mannen met ernstige gezichten aan het vergaderen waren over de wenselijkheid van de wildbrug. Dat was om inteelt te voorkomen, versterking van het ras : voor een gezonde populatie, zei men op plechtige toon. Nou, dat had ik goed in mijn lange hazenoren geknoot. Ik omarmde Hanneke en viel toen steil achterover van vreugde. En we riepen om het hardst tegen elkaar : wat een geluk dat de wildbrug is klaargekomen!